

Sygn. akt VI Gz 49/16

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Walus - Rząsa

Sędziowie: SO Renata Bober

SR del. Marta Zalewska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko L. S. C. de S. y (...) SA S. A. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie

V Wydziału Gospodarczego z dnia 13 listopada 2015 r., sygn. akt V GNc 4016/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13.11.2015 r. sygn. akt V GNc 4016/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawy w W.. W uzasadnieniu wskazał, iż powód do tut. Sądu złożył pozew przeciwko przedsiębiorcy zagranicznemu działającemu przez swój oddział w W. o zapłatę odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Wierzytelność tę powód nabył w oparciu o umowę cesji od poszkodowanego, co uzasadniało zdaniem powoda właściwość Sądu w R. z uwagi na siedzibę powoda (art. 34 kpc w związku z art. 454 kc oraz art. 20 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych...). W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podniósł zarzut niewłaściwości miejscowej tut. Sądy. Zarzut ten uzasadnił, iż przedmiotowe roszczenie nie wynika ani z umowy, a strony nie łączy żaden stosunek umowny, powód zaś nie jest ani poszkodowanym, ani uprawnionym z umowy ubezpieczenia. W związku z powyższym zastosowanie znajduje przepis dotyczący właściwości ogólnej Sądu z uwagi na siedzibę pozwanego. W rozważaniach prawnych Sąd Rejonowy uznając się za niewłaściwy miejscowo w sprawie powołał przepis art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ... Wskazał, iż powód roszczenia swego dochodzi jako nabywca wierzytelności z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej posiadacza pojazdu OC sprawcy szkody, a nabywając wierzytelność od poszkodowanego staje się jedynie jej beneficjentem, a nie stroną stosunku umownego, jak również nie dochodzi do zmiany przedmiotowej roszczenia odszkodowawczego. Sąd powołał w tym przedmiocie postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 22.07.2015 r., sygn. akt VI Gz 190/15 oraz dnia 30.09.2015

r., sygn. akt VI Gz 260/15. W dalszej części uzasadnienia wskazał, iż nie znajduje również zastosowania przepis art. 30 kpc z uwagi, iż stroną pozwaną jest osoba prawna, a nie oddział przedsiębiorcy zagranicznego. Ustalając właściwość Sądu Rejonowego dla Miasta Stołecznego Warszawy w W. wskazał jednak na przepis art. 20 ust. 1 cyt. ustawy ubezpieczeniowej i wynikającą z niego właściwość przemienną: miejsce zamieszkania poszkodowanego: W..

Powyższe postanowienie zaskarżył powód. Wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do dalszego prowadzenia. W uzasadnieniu wskazał na orzecznictwo Sądu Najwyższego:

III CZP 17/05, III CZP 69/12. Jako nabywca wierzytelności od poszkodowanego stwierdził, iż przysługuje mu uprawnienie do powoływania się na właściwość przemienną z art. 20 ustawy ubezpieczeniowej, tj. miejsce aktualnej siedziby nowego wierzyciela (w tym przedmiocie przywołał postanowienie Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 18.02.2014 r., sygn. akt VI Gz 28/14).

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Sąd nie podziela argumentacji powoda, który błędnie interpretuje orzecznictwo Sądu Najwyższego, przywołane w uzasadnieniu zażalenia.

Okoliczność, iż nabywca wierzytelności z tytułu odszkodowania z art. 436 kc ma siedzibę w okręgu właściwości SR w Rzeszowie pozostaje bez znaczenia, gdyż po pierwsze :

1/ przepis art. 454 § 1 zd. 2 kc odnosi się do zobowiązań umownych;

2/ nabywca wierzytelności w drodze umowy cesji nie staje się poszkodowanym .

Odnosząc się zatem do uzasadnień orzeczeń SN, powołanych w uzasadnieniu zażalenia: III CZP 17/05 oraz III CZP 69/12, wskazują one tylko tyle, że nabywca wierzytelności, czy to w drodze sukcesji uniwersalnej, czy singularnej, może skutecznie powołać się na właściwość przemienną z art. 20 cyt ustawy czy art. 35 kpc właśnie dlatego, że właściwość ta została ustalona wg kryterium przedmiotowego, a nie podmiotowego. Innymi słowy skoro przedmiotem roszczenia nabytego przez następcę prawnego jest nadal roszczenie odszkodowawcze, to nabywca takiego roszczenia może powołać się na art. 20 czy 35 kpc, ale wg właściwości sądu miejsca zamieszkania (siedziby) poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, a nie nabywcy wierzytelności. Tak też orzekł SA w W. w: XXIII Gz 2225/14, XXIII Gz 1302/14 . Sąd w całości podziela również najnowsze orzecznictwo SO w Rzeszowie podjęte w analogicznym stanie faktycznym, a przywołane przez sąd I instancji, nie podzielając tym samym stanowiska odmiennego Sądu Okręgowego w Rzeszowie wyrażonego w postanowieniu z dnia 18.02.2014 r. VI Gz 28/14. Analiza natomiast stanów faktycznych w/w orzeczeń SN nie pozwala w ogóle na postawienie tezy, iż poszkodowanym w wyniku cesji czy dziedziczenia staje się nabywca wierzytelność. Ten nabywca może jedynie powołać się na siedzibę poszkodowanego lub miejsce zdarzenia szkodowego, wnosząc sprawę do sądu właściwego wedle tych zasad. W tej sprawie nie był to okręg SR w Rzeszowie.

Taka wykładnia art. 20 cyt. ustawy w istocie służy ekonomice postępowania również w sprawach odszkodowawczych, gdzie nierzadko zachodzi potrzeba przesłuchanie poszkodowanego kolizją, jego członków rodziny itp. W tej sprawie ta ekonomika wedle interpretacji skarżącego nie byłaby zachowana właśnie z tego względu (vide: wniosek dowodowy z zeznań świadka poszkodowanego zam. w W., naprawa pojazdu w zakładzie naprawczym w W.).

Skoro zatem pozwany w pierwszym piśmie procesowym (sprzeciwie) skutecznie podniósł zarzut niewłaściwości sądu w Rzeszowie, a powód nie przytoczył zasadnie faktów na uzasadnienie właściwości SR w Rzeszowie, postanowienie Sądu Rejonowego o przekazaniu sprawy na podst. art. 200 kpc w zw. z art. 20 ustawy ubezpieczeniowej (miejsce zamieszkania poszkodowanego) należało uznać za prawidłowe.

Z tych względów na podst. art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzeczono, jak w sentencji.